

Arrest

nr. 83 040 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gelet op het arrest nr. 70 714 van 25 november 2011 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE WIT, die *loco* advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.01.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

C., S. (...) (RR:74.05.28 631-21) geboren te (...) op (...)

A., M. (...) (RR:82.04.21 530-08) geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

C., M. (...) geboren te (...) op (...)

C., K. (...) geboren te (...) op (...)

C., R. (...) geboren te (...) op (...)

C., S. (...) geboren te (...) op (...)

C., Sa. (...) geboren te (...) op (...)

C., M.-E. (...) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Rusland

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter — § 3 3° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 187 §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Ook al kon betrokkene op 10.01.2011 niet het standaard medisch getuigschrift aanbrengen dat slechts op 24.01.2011 gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad, dan nog ontslaat dat hem niet van in zijn aanvraag dd.10.01.2011 de drie vereiste medische gegevens mee te delen, gezien artikel 187 zelf in voege is sinds 10.01.2011. De medische getuigschriften tonen geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Het document ondertekend door Dr. V. D. B. (...) bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift. Derhalve is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de *“schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door gewoon te beweren dat zijn aanvraag onontvankelijk is, op basis van onterechte argumenten (zie verder).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om zijn aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende elementen :

- *Verouderd standaard medisch getuigschrift*

- Geen uitspraak omtrent ernst van de ziekte
- Geen identiteitsgegevens van patiënt vermeld op document

Bovenstaande elementen blijken absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.

Wie een medische regularisatie (9ter Vw) aanvraagt, moet sinds 29 januari 2011 een standaard medisch attest toevoegen aan zijn aanvraag. Een Ster aanvraag van 4 februari 2011 met medisch attest met identieke inhoud maar met een andere hoofding werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zegt nu dat elk attest dat inhoudelijk hetzelfde is als het standaard attest, moet volstaan.

Het RvV arrest 61.726 van 18 mei 2011 vernietigt de onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De RvV stelt dat de DVZ onzorgvuldig te werk is gegaan omdat hij enkel naar de hoofding van het medisch attest heeft gekeken, en omdat de inhoud van dit attest wel voldoet aan wat artikel Ster Vw en het K.B. van 24 januari 2011 voorschrijven. De 9ter

aanvrager had het oude, vrijblijvende de DVZ-model van medisch attest gebruikt (dat vroeger op de DVZ-website stond). De inhoud van dit oude, gedetailleerde DVZ-medisch attest is identiek aan wat er sinds 29 januari 2011 wordt gevraagd in het verplichte standaard medisch attest (voorgeschreven bij K.B. van 24 januari 2011). Enkel de hoofding van beide medische attesten is verschillend.

In casu was de naam van verzoeker niet vermeld op het standaard medisch attest, maar in bijlage was er een medisch getuigschrift toegevoegd (stuk 5) waar wel alle gegevens van verzoeker op vermeld waren, zodat de aanvraag onterecht onontvankelijk werd verklaard.

Bijgevolg kunnen de argumenten met betrekking tot het 'verouderd standaard medisch getuigschrift' evenals het 'ontbreken van de identiteitsgegevens van verzoeker' niet ingeroepen worden door de DVZ, aangezien er een tweede medisch getuigschrift was toegevoegd, uitgegeven naar het voorbeeld van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar alle gegevens duidelijk op vermeld waren door dokter VAN DEN BOGAERT.

De behandelende arts van verzoekende partij verklaart duidelijk dat het hier gaat om een uitzonderlijke situatie en dat er geen gelijkwaardige of alternatieve behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

- Medisch attest Dr Van den Bogaert dd. 08/07/2010 : chronische hepatitis C met hoge virale lading en fors gestoorde levertesten. Er zal een leverbiopsie gebeuren. Medicatie wordt daarna ingesteld.

- Medisch attest Dr. Elviha dd. 06/08/2010: chronische hepatitis C. Tevens psychische problemen, kaderend binnen het posttraumatisch stresssyndroom. Betrokkene vertoont depressieve elementen, psychotische elementen, angsten, slapeloosheid, multiële somatoforme klachten tevens hoofdpijn en lagerugpijn. Diverse medicatie wordt toegepast. Regelmatige opvolging is noodzakelijk.

Medisch attest Dr. Van den Bogaert dd. 26/08/2010 : chronische hepatitis C waarvoor hij anderhalf jaar moet behandeld worden. Noodzakelijke medicatie : Interferon en ribavirine.

- Medisch attest Dr. Van den Bogaert dd. 30/09/2010: chronische hepatitis C infectie, genotype 1, met hoge virale lading en al reeds aanwezige fibrose (F2). Medicatie wordt aangevraagd. Follow-up is noodzakelijk.

Verzoekende partij lijdt aan een chronische kwaal, Hepatitis C, waarvoor hij een leverbiopsie heeft moeten ondergaan en zware medicatie moet blijven innemen.

Wegens de ernst van deze aandoening diende zo snel mogelijk een behandeling te worden opgestart en kon verzoekende partij onmogelijk reizen naar Tsjetsjenië. Verder onderzoek en opvolging is immers nog noodzakelijk.

Verzoekende partij verwijst terzake naar de formele rechtspraak van de Raad van State : zodra een medisch attest kan voorgelegd dat voldoende gemotiveerd aantoont dat een terugkeer naar land van herkomst een gevaar voor gezondheid van de vreemdeling oplevert, kan de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van buitengewone omstandigheden enkel nog weerleggen door middel van een medische tegenexpertise (Cfr. RvSt. nr. 73.013, 7 april 1998, R.D.E., 1998, 64.).

Een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, kan het risico op mensonterende behandeling niet uitsluiten en schendt aldus artikel 3 van het EVRM (Cfr. RvSt nr. 70.443, 19 december 1998, R.D.E., 1998, 89).

In plaats van een medische tegenexpertise te ondernemen en grondig onderzoek te verrichten, besloot de Dienst Vreemdelingenzaken echter, zonder gegronde reden en volledig onterecht, tot de onontvankelijkheid van het verzoek.

De ziekte van verzoekende partij is een chronische aandoening zodat levenslange zorg en begeleiding noodzakelijk is. Moest de behandeling onderbroken worden zou dit gegarandeerd zware leverproblemen veroorzaken bij verzoekende partij.

Bijkomend onderzoek, opvolging en verpleging zijn echter hoogst noodzakelijk om de graad van ernst nader te kunnen bepalen.

Voorlopig is verzoekende partij immers te zwak en te ziek om te reizen laat staan te werken. Zijn aandoening is te laat ontdekt zodat deze volledig geëscaleerd is, in die mate dat hospitalisatie aangewezen is.

Bovendien is de kwaliteit van de gezondheidszorg in Tsjetsjenië onmogelijk te vergelijken met de geavanceerde behandelingen beschikbaar in België.

Verzoekende partij verwijst naar internationale rapporten met betrekking tot de gezondheidssituatie in het land van oorsprong, waaruit duidelijk blijkt dat de sanitaire en sociale situatie slecht is, en dat de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid (kost ten laste van de patiënt, voorwaarden van toegankelijkheid,...) van een adequate behandeling, die kan bestaan uit: medicijnen, medisch materiaal, labo onderzoeken, medische opvolging, hospitalisatie, mantelzorg, ... absoluut ondermaats is.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.2. Het tweede middel wordt genomen uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en wordt uiteengezet als volgt :

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet hun die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die volledig onterecht en niet gemotiveerd zijn.

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asiëldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou zijn besloten tot afwijzing van de aanvraag 9ter.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Er vond geen medische tegenexpertise, noch enig onderzoek plaats, omdat de DE DIENST VREEMDELINGENZAKEN er zich gemakkelijk vanaf maakte door volledig onterecht tot de onontvankelijkheid te beslissen

Ook dit middel is derhalve gegrond.

De aangehaalde middelen hun dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

2.3. De beide middelen worden samen beoordeeld.

2.3.1. Het beginsel van de rechten van verdediging is in principe niet van toepassing in een administratieve procedure. De rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en artikel 62 van de vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3. Verzoeker uit kritiek op de juistheid van de motieven van de bestreden beslissing en voert dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële

motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.4. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, enerzijds omdat de graad van ernst van de ziekte niet is vermeld in de getuigschriften, anderzijds omdat het document ondertekend door Dr. V. D. B. (...) geen link bevat met een identificeerbare patiënt.

Verzoeker stelt, samengevat, dat de argumenten met betrekking tot het verouderd standaard medisch getuigschrift en het ontbreken van de identiteitsgegevens niet kunnen worden ingeroepen door de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien er een tweede medisch getuigschrift was toegevoegd, naar het voorbeeld van de Dienst Vreemdelingenzaken en waarop alle gegevens duidelijk waren vermeld.

Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat, voor zover verzoeker zich gegriefd zou voelen door het argument dat een verouderd medisch attest zou zijn gebruikt, deze grief is ingegeven door een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waarin zelfs uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker het standaard medisch getuigschrift, gepubliceerd op 24 januari 2011, niet kon aanbrengen in zijn aanvraag. Dit middelonderdeel mist derhalve feitelijke grondslag. Verzoeker betwist voorts niet het standpunt van de verwerende partij dat de medische attesten de graad van ernst van de ziekte moeten vermelden en dat dat *in casu* niet het geval is.

Voorts, wat het argument betreft dat de naam van verzoeker niet vermeld was op het standaard medisch attest, maar in bijlage een medisch getuigschrift was toegevoegd waarop wel alle gegevens van verzoeker vermeld waren, is de Raad van oordeel dat het gegeven dat een ander document waarop verzoekers naam wel is vermeld geen afbreuk doet aan de bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot het niet geïdentificeerde getuigschrift. Zoals dat in de nota wordt opgeworpen kan een attest zonder identiteitsgegevens betrekking hebben op iedereen of behoort het minstens niet met zekerheid aan verzoeker toe. Voorts toont verzoeker niet aan dat het tweede medisch getuigschrift waarnaar hij verwijst en waarop zijn naam wél vermeld staat, in weerwil van wat de verwerende partij oordeelde, wél voldoet aan de vooropgestelde voorwaarden.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de documenten die door hem bij zijn aanvraag werden gevoegd niet correct werden beoordeeld noch dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de aanvraag onontvankelijk is op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker doet gelden dat men geen rekening houdt met zijn persoonlijke situatie, schetst de ernst van zijn aandoening, verwijst naar de ondermaatse behandeling in zijn land van herkomst en besluit dat de verwerende partij zonder gegronde reden en volledig onterecht heeft besloten tot de onontvankelijkheid van zijn aanvraag, in plaats van een medische tegenexpertise te doen en een grondig onderzoek te verrichten. Evenwel blijkt uit hetgeen is voorafgegaan dat niet werd aangetoond dat de aanvraag op een onrechtmatige wijze onontvankelijk werd bevonden, en toont verzoeker niet aan op grond van welke bepaling of welk beginsel de verwerende partij alsnog had moeten overgaan tot een inhoudelijke beoordeling ervan.

2.3.5. Waar verzoeker zijdelings, middels een verwijzing naar een arrest van de Raad van State, aanhaalt dat een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt het risico op mensonterende behandeling niet kan uitsluiten en dus artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) uitsluit, dient het volgende worden gesteld :

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Er dient voorts op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs, hetgeen thans niet het geval is. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoeker stelt dat hij te zwak en te ziek is om te werken en dat zijn aandoening te laat is ontdekt en daardoor volledig is geëscaleerd zodat hospitalisatie is aangewezen, maar hij brengt geen enkel bewijs bij van zijn stelling. De medische attesten die in het administratief dossier zitten maken hoogstens melding van een hospitalisatie voor biopsie –uit documenten die ertoe strekken de patiënt in te lichten over de procedure en die door verzoeker zelf werden bijgebracht ten aanzien van de verwerende partij blijkt dat een hospitalisatie van 1 dag en 1 nacht nodig is- en stellen voorts "*maandelijks controle labo en leverspecialist*" voorop. Dat verzoeker te zwak en te ziek zou zijn om te reizen moet dan ook in die context worden gezien en is niet meer dan een niet *in concreto* gestaafde bewering, temeer nu verzoeker zelf niet aantoont welke bewijskrachtige gegevens in het dossier zijn stelling ondersteunen. Verzoeker toont verder niet aan dat hij een eventueel bijkomend onderzoek en de vereiste follow up niet zou kunnen hebben in zijn land van herkomst. Een verwijzing naar "internationale rapporten", waaruit zou blijken dat de sanitaire en sociale situatie slecht is en dat de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid van een adequate behandeling ondermaats is, volstaat niet. De Raad kan de inhoud van rapporten die gespecificeerd noch bijgevoegd worden niet verifiëren, en bovendien is de weergave van de inhoud, gezien de hoge drempel die het EHRM vooropstelt –zie supra- te vaag en te algemeen om te kunnen aannemelijk maken dat verzoeker zelf bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zal terechtkomen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, noch een schending van de rechten van verdediging of van artikel 3 van het EVRM zijn aangetoond. Een analyse van de verschillende middelonderdelen brengt evenmin een schending aan de oppervlakte van het redelijkheidsbeginsel, waarvan de omschrijving reeds eerder werd gegeven. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS